

LBRIS

We know
books

JOHN GRISHAM

CLIENTUL

Editura RAO a publicat 32 de thrillere juridice:

Juriul
Testamentul
Frăția
Partenerul
Moștenitorii
... Și vreme e ca să ucizi
Maestrul
Cazul Pelican
Clientul
Firma
Ultimul jurat
Camera morții
Mediatorul
Omul care aduce ploaia

Avocatul străzii
Apelul
Asociatul
Mărturisirea
Litigiul
Șantajul
Șirul de platani
Muntele familiei Gray
Avocatul rebel
Negustorul de manuscrise
Informatorul
Ziua răzbunării
Barul Rooster
Îngerii dreptății

DOUĂ ROMANE:
Campionul din Arkansas
Calico Joe

DOUĂ ROMANE UMORISTICE:
Un altfel de Crăciun
Fotbal și pizza

VOLUM DE POVESTIRI:
Ford County

O CARTE DE NONFICȚIUNE:
Nevinovatul

PATRU ROMANE PENTRU TINERI:
Theodore Boone: Puștiul avocat
Theodore Boone: Răpirea
Theodore Boone: Acuzatul
Theodore Boone: Amenințarea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRISHAM, JOHN

WIKI
know
books

Clientul / John Grisham. - București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-517-3

821.111

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sect. 1 București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JOHN GRISHAM

The Client

Copyright © 1993 by John Grisham

Toate drepturile rezervate

Clientul

© RAO Distribuție, 2020

pentru versiunea în limba română

Ilustrația copertei

© HildenDesign.de

Traducere din limba engleză

ILEANA ȚĂROI

2020

ISBN 978-606-006-517-3

1

Mark avea unsprezece ani și se apucase de fumat cu doi ani în urmă. De atunci nu avusese decît o singură grija: să nu fie surprins de cineva. Îi plăceau țigările Kool, marca preferată de tatăl lui, dar cum maică-sa ajungea la două pachete de Virginia Slim pe zi, puștiul reușea să-i șterpelească cam zece-douăsprezece țigări într-o săptămână. Maică-sa era o femeie ocupată cu multe probleme, poate puțin cam naivă când venea vorba de băieții ei și care niciodată nu și-ar fi închipuit că fiul ei cel mare, la numai unsprezece ani, trăgea deja din țigară.

Din când în când, Mark se aproviziona de la Kevin, delincventul din vecini, cu câte un pachet de Marlboro de furat pe care dădea un dolar. În cea mai mare parte a timpului însă, unicul furnizor era maică-sa.

În după-amiaza aceasta, Mark avea patru țigări în buzunar și promise cu Ricky, fratele său mai mic, în vârstă de opt ani, pe poteca din păduricea aflată chiar în spatele cartierului de rulote în care locuiau. Ricky era nervos: urma să fumeze prima țigară din viața lui. Ieri îl prinsese pe Mark ascunzându-și țigările sub pat, într-o cutie de pantofi, și-i venise ideea să-l amenințe pe fratele mai mare că are să-l dea de gol, dacă nu-l iniția și pe el. Așa se face că acum cei doi copii se furișau printre copaci, îndreptându-se spre unul dintre ascunzișurile în care Mark

petrecuse multe ore, încercând să tragă fumul în piept și să-l dea pe urmă afară sub forma de inele albastrii.

Cei mai mulți dintre puștii din cartier o dăduseră pe băutura și pe droguri, două vicii pe care Mark era hotărât să le ocolească. Fostul lor tată fusese un alcoolice înveterat care îi bătea de-i usca pe cei doi băieți și pe mama lor, bătăile fiind întotdeauna precedate de îngurgitarea unor cantități imense de bere. Mark simțise pe pielea lui efectele alcoolului. De droguri îi era la fel de frică.

– Ce, te-ai rătatit? îl tachină Ricky, ca orice mezin care se respectă.

– Ia mai taci din gură, răspuse Mark în timp ce părăsea linia sinuoasă a potecii, tăind-o prin buruienile cât ei de înalte. Tatăl lor stătea acasă doar ca să bea, să doarmă și să-și maltrateze familia. În cele din urmă, slavă Domnului, personajul dispăruse definitiv din viața lor. De cinci ani încoace Mark se îngrijea de Ricky. Se simțea ca un tată de unsprezece ani. El îl învățase pe Ricky să joace fotbal și să meargă pe bicicletă; el îi explicase celui mic tot ce știa despre sex; el îl avertizase în legătura cu drogurile și îl apăra de neisprăviții din cartier. Și tot el era cel care se simțea acum absolut groaznic pentru că era nevoit să-l inițieze pe Ricky în lumea urâtă a viciului. Deși... era vorba doar de o țigară; în fond, ar fi putut fi mult mai rău.

Ceva mai încolo buruienile dispăreau, iar cei doi copii se opriră sub coroana bogată a unui arbore de care spânzura o bucată de frânghie. Tufărișul se deschidea într-o mică poiană dincolo de care se desfăcea un drumeag plin de noroi ce se pierdea pe o colină din apropiere. Undeva departe se auzea vuietul inconfundabil al unei autostrăzi.

– Așază-te acolo, îi spuse Mark lui Ricky pe un ton poruncitor, arătându-i un buștean.

Cel mic se supuse, ba mai aruncă și câteva priviri neliniștite în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca locul să fie înconjurat de polițiști. Mark se încrunta la el ca un sergent la instrucție în timp ce scotea o țigară din buzunar. O prinse între degetul cel mare și arătător, străduindu-se să pară cât mai degajat.

– Știi regulile, continuă el fără să-și slăbească fratele din ochi.

Lui Ricky i se făcuse și lehamite de cât discutaseră cele două amărâte de reguli la care se referea Mark, așa că dădu ochii peste cap și răspuse:

– Da, da, știi; dacă am să spun ceva cuiva, ai să-mi înmoi oasele.

– Chiar așa.

– Și am voie să fumez doar o țigară pe zi, recită mai departe Ricky.

– Exact. Și, dacă te prind că fumezi mai mult de atât, o să fie vai de tine. Și, dacă mai aflu și că bei bere sau că te-ai apucat de droguri, atunci...

– Lasă, lasă, că știi; îmi înmoi și mai rău oasele.

– Exact.

– Da' tu câte fumezi pe zi?

– Numai una, minți Mark cu seninătate.

E-adevărat că în unele zile fuma doar o țigară, dar în alte zile ajungea și la trei-patru pe zi, în funcție de stocul de sub pat. Acum prinse țigara cu buzele așa cum văzuse că fac gangsterii din filme.

– Oare, dacă fumez una pe zi, am să mor? întrebă Ricky.

– Ei, nu chiar așa repede, răspuse Mark; una pe zi merge. Da' fumează tu mai mult de atât și ai să vezi cum ai să dai de naiba.

– Da' mama câte fumează pe zi?

– Două pachete.

– Asta cât face?

– Patruzeci de bucăți.

– Phii! Păi atunci a încurcat-o rău de tot!

– Mama are prea multe probleme ca să se mai gândească și la chestia asta.

– Da' tata câte fumează pe zi?

– Patru sau cinci pachete. Adică vreo sută de țigări pe zi.

– Păi, înseamnă că în curând o să moară, nu? comentă Ricky cu un ușor zâmbet răutăcios pe față.

– Sper că da. Sper că băutura și fumatul țigară de la țigară o să-l dea gata în câțiva ani.

– Cum vine asta țigară de la țigară? We know

– Adică își aprinde o nouă țigară de la țigara pe care a terminat-o. Of, zău dacă n-aș vrea să fumeze zece pachete pe zi.

– Și eu, aprobă Ricky, aruncându-și din nou privirea spre poienița din apropiere și spre drumeagul plin de noroi. Era răcoare și plăcut la umbra copacului, deși soarele scâldea în lumină împrejurimile.

– Ți-e frică? întrebă Mark, surâzând batjocoritor, așa cum doar frații mai mari știu s-o facă.

– Nu.

– Ba eu cred că da. Uite, așa trebuie să ții o țigară, OK? adăugă Mark, vânturând cu un gest teatral mâna în care ținea țigara între arătător și degetul cel mare și prinzând apoi filtrul între buze.

Ricky nu-l scăpa din ochi. Acum Mark aprinse țigara, dădu drumul unui norișor de fum albăstrui, apoi privi plin de admirație micul cilindru alb ce fumea la unul din capete.

– Să nu încerci să tragi fumul în piept, nu ești încă pregătit pentru asta. Să tragi doar un pic și să dai fumul afară imediat. Ei, ești gata?

– Are să mi se facă rău?

– Numai dacă tragi în piept, răspuse Mark și pufai repede de câteva ori ca să-și impresioneze publicul. Vezi? E ușor; mai târziu an să te învăț și cum să tragi în piept.

– OK, acceptă Ricky propunerea fratelui mai mare și întinse mâna.

Mark așeză cu grijă țigara între degetele care o așteptau pregătite și comanda:

– Dă-i drumul!

Cu o mâna tremurândă, Ricky duse filtrul umed la buze, trase ușor din țigară și dadu imediat fumul afară. Apoi încă o dată, și încă o dată. Mark îl urmărea cu atenție, sperând că fratele lui se va sufoca sau că îl va apuca tusea, pentru ca în cele din urmă să i se facă rău și să nu mai fumeze niciodată.

– A, păi este ușor, zise Ricky mândru de sine, admirând cilindrul mic și alb din mâna ce nu se oprise din tremurat.

De fapt, fumul nici macar nu trecuse de dinții din față.

– Mda, nu este cine știe ce scofala.

– Are un gust fistichiu.

– Da, da, îl expedie Mark așezându-se la celălalt capăt al bușteanului și scoțându-și încă o țigară din buzunar.

Cei doi puși fumară o vreme în liniște.

– Îmi place, rupse la un moment dat Ricky tăcerea, ținând filtrul între dinți.

– Mă bucur, da' ai putea să-mi spui și mie de ce îți tremură mâinile?

– Ba nu-mi tremură.

– Mda, ca să vezi!

Ricky nu-l luă în seamă; își sprijini coatele pe genunchi, trase cu sete din țigară, apoi scuipă în noroi, cum văzuse el că făceau Kevin și băieții cei mari, acolo, în spatele rulotelor. Era ușor.

La rândul lui, Mark încerca din toate puterile să facă rotocoale de fum, pentru că, după părerea lui, asta l-ar fi dat gata pe cel mic; numai că inelul nu vru cu nici un chip să se formeze, și fumul albastrui se risipi.

– Eu cred că ești prea tânăr ca să te apuci de fumat.

Ricky era ocupat cu pufăitul, cu scuipatul și cu plăcerea pe care i-o dădea acest pas uriaș făcut către maturitate.

– Da' tu câți ani aveai când te-ai apucat? întrebă el.

– Nouă, da' aveam mai multă minte decât tine.

– Ei, da. Așa spui întotdeauna.

– Pentru că asta este adevărul.

Stătura mai departe așa, unul lângă altul, pe bușteanul de sub copac, fumând în liniște și privind iarba din poienița de dincolo de umbră. De fapt, Mark era mult mai matur decât Ricky și decât oricare dintre băieții de vârsta lui. Întotdeauna fusese matur. Când avea șapte ani, îl pocnise pe taică-său cu o bătă de baseball, și, cu toate că nu-i fusese prea bine după aceea, măcar îl făcuse pe bețivul ăla nenorocit să n-o mai bată pe maică-sa. Întotdeauna, după certurile și bătăile acelea fără sfârșit, Diane Sway căutase adăpost și consolare lângă fiul ei cel mai vârstnic. Cei doi, mamă și fiu, se ajutaseră să supraviețuiască, plânseseră

împreună după desele bătăi încasate și planuiseră cum să-l apere pe Ricky. Pe când avea noua ani, Mark o conștinse să ceară divorțul; chemase poliția când tatăl aparuse acasă, beat, după ce primise citația de divorț, și fusese martor la proces, depunând mărturie despre toate scandalurile și bătăile pe care le trăiseră. Într-adevăr, Mark era foarte matur pentru vârsta lui.

Ricky auzi primul mașina. Apoi sforăitul motorului ajunse și la urechile lui Mark, și cei doi copii uitară să mai fumeze.

– Nu te mișca, șopti Mark, și trupurile lor înțepeniră în așteptare.

Deodată, o limuzină neagră și strălucitoare marca Lincoln își făcu apariția pe colină, îndreptându-se direct spre locul unde se aflau cei doi frați. Buruienile de pe drumeagul noroios ajungeau până la înălțimea barei de protecție a mașinii. Impresionați de apariție, băieții aruncară țigările, strivindu-le cu piciorul.

Mașina încetini mult pe măsură ce se apropia de poiană, apoi începu să se învârtască în cerc, atingând ramurile mai joase ale copacilor. Într-un târziu se opri în așa fel încât cei doi copii se aflau acum chiar în spatele ei. Deși nu puteau fi văzuți de cei din mașină, Mark și Ricky se lasară să alunece ușor de pe bușteanul lor confortabil și se târâră fără zgomot într-unul din tufișurile care mărgineau poienița. Portbagajul Lincolnului se afla la numai un metru distanță de nasurile lor: mașina avea număr de Louisiana.

– Ce vrea să facă? șopti Ricky.

– Șșșș! șuiera Mark, trăgând cu ochiul printre buruienile din jur.

Cartierul lor de rulate era plin de povești despre adolescenți care veneau în pădurea asta ca să se întâlnească cu prietenele lor și să fumeze marijuana, dar mașina asta nu era în nici un caz a unui adolescent. Zgomotul motorului încetă brusc. După câteva clipe de așteptare, portiera se deschise și din mașină coborî un bărbat rotofei, îmbrăcat într-un costum negru. Avea un cap rotund și dolofan, împodobit cu două rulouri de păr deasupra urechilor și cu o barbă neagră presărată cu fire albe. Bărbatul privi în jur, băjbâi prin buzunare în căutarea cheilor, și în cele din urmă se

apropie cu pași împleticiți de portbagaj. De acolo scoase un furtun pe care îl fixă cu unul din capete la țeava de eșapament, introducând celălalt capat în interiorul mașinii prin geamul din spate întredeschis. După ce închise portbagajul, bărbatul aruncă din nou o privire neliniștită în jur, ca și cum ar fi fost urmărit, apoi se urcă în limuzină.

În secunda următoare porni motorul.

– Hm! exclamă Mark ușor, uitându-se fix la mașina din fața lui.

– Ce vrea să facă? întrebă Ricky.

– Vrea să se omoare.

– Nu înțeleg nimic, Mark, continuă Ricky, ițindu-și capul printre ierburi din dorința de a vedea mai bine ce se-ntâmplă.

– Lasă capul jos. Vezi furtunul ăla? Ei, prin el gazele de eșapament au să intre în mașină și au să-l omoare.

– Vrei să spui că se sinucide?

– Da. Am văzut o chestie de-asta mai demult, într-un film.

Băieții se ascuseră și mai bine printre ierburile înalte din poiană, rămânând cu ochii la bucată de furtun care se strecura pe fereastra mașinii; motorul torcea încetișor.

– Da' de ce vrea să se omoare? întrebă Ricky.

– De unde vrei să știi? Da', oricum, trebuie să facem ceva!

– Ai dreptate, hai s-o ștergem dracului de aici.

– Nu încă. Mai stai un pic liniștit.

– Ba eu am plecat. N-ai decât să stai tu să-l vezi cum moare, dacă vrei, eu n-am chef.

Încercă să se ridice, însă Mark îl înșfăcă de umăr, obligându-l să rămână pe loc. Amândoi transpiraseră de atâta încordare, iar Ricky găfăia din greu. Tocmai atunci soarele se ascunse într-un nor.

– Și cât are să dureze? întrebă Ricky cu o voce tremurată.

– Nu prea mult, răspunse Mark, pornind de-a bușilea spre mașină. Rămâi locului, da? Să nu faci vreo mișcare, că-ți ard un șut de nu te vezi!

– Da' ce vrei să faci, Mark?

– Stai aici! Să știi că nu glumesc!

Apoi se lasă în jos și începu să se târască pe coate prin buruieni. Iarba era uscată și înaltă de o jumătate de metru. Mark știa că bărbatul din mașină nu-l putea auzi, îi era însă teamă că mișcarea ierburilor l-ar fi putut trăda. Asta îl făcu să fie foarte atent să nu piardă direcția, strecurându-se ca un șarpe până la mașină. Acolo, băiatul scoase cu mare grijă furtunul de pe țeava de eșapament și îl lăsă să cadă pe pământ. Câteva secunde mai târziu, cei doi frați erau din nou împreună, ascunși în ierburile dese și tușișurile de sub copac. Mark știa că, dacă vor fi văzuți, puteau să dispară pe unde veniseră înainte ca bărbatul cel rotofei să-i poată prinde.

Puștii așteptară cinci minute lungi cât o oră.

– Ce zici, e mort? întrebă Ricky în șoaptă, cu o voce slabă și uscată.

– Nu știu.

Deodată portiera se deschise și bărbatul coborî din mașină. Plângând și îngăimând cuvinte fără șir, merse clătînându-se spre spatele limuzinei, unde văzu furtunul căzut în iarbă; se aplecă și îl fixă din nou pe țeava de eșapament, înjurând de mama focului. Apoi dădu la iveală o sticlă de whisky din care trase o dușcă zdravănă, privi sălbatic în jur și intră la loc în mașină, trântind portiera.

Băieții urmăriseră cu priviri îngrozite întreaga scenă.

– E nebun de legat, murmură Mark.

– Hai s-o ștergem de-aici, zise Ricky.

– Nu se poate! Dacă reușește să se omoare și noi suntem martori, putem să dăm de tot felul de necazuri.

– Păi, n-o să povestim nimănui ce-am văzut, adăugă Ricky, ridicându-și capul, gata de plecare. Haidem odată, Mark!

– Ba ai să stai aici! spuse Mark pe un ton autoritar, înșfăcându-și fratele de umăr și forțându-l să se lipească de pământ. Plecăm atunci când spun eu!

Ricky se porni pe plâns, iar Mark clătina dezgustat din cap, dar nu-și luă ochii de la mașină. Of, frațiiăștia mai mici nu sunt decât o pacoste pe capul omului.

– Termină! scuipe el printre dinți.

– Da' mi-e frică.

– Bine, bine. Atunci stai aici și nu te mișca, OK? Mă ascultî? Nu te mișca. Și termină odată cu plânsul.

Apoi Mark își reluă pînda, pregătindu-se pentru încă un drum prin ierburile înalte din poiană.

– Mark, lasă-l să moară, șopti Ricky printre suspine.

Dar fratele mai mare se mulțumi să-l privească scurt peste umăr, pornind apoi spre mașina al cărei motor torcea mai departe; se târî de-a lungul urmei vechi prin iarba culcată ușor la pământ, și făcu acest lucru atât de încet și cu atîta băgare de seamă, încât până și Ricky, care între timp uitase să mai plîngă, abia de-l putea observa. Puștiul stătea cu ochii lipiți de portiera din dreptul șoferului, așteptându-se s-o vadă deschizându-se și pe nebunul acela năpustindu-se asupra lui Mark; gândul acesta îl făcu să adopte poziția de start din cursele atletice, tocmai bună pentru o dispariție rapidă. Îl văzu pe Mark răsărind chiar sub bara din spate a mașinii și scoțând din nou, cu mare grijă, furtunul de pe țeava de eșapament. Apoi iarba se plecă ușor, și Mark fu din nou alături de el: gâfăia, era scaldat în sudoare, dar un zâmbet ciudat îi juca pe buze.

Sedeau amîndoi pe vine, ca două insecte gata să-și ia zborul, în timp ce urmăreau mașina.

– Ce facem dacă iese iar din mașină? întrebă Ricky. Și dacă ne vede?

– N-are cum să ne vadă. Dar, dacă vine încoace, ia-te după mine. Disparem de aici înainte ca el să facă măcar un pas.

– Păi, de ce nu plecăm chiar acum?

– Încerc să-i salvez viața, OK? zise Mark, aruncându-i celui mic o privire aspră. Poate, și zic bine poate, că tipul are să înțeleagă că povestea nu merge și poate că se va hotărî să mai aștepte sau... știu și eu. Ce-i atât de greu de înțeles?

– Păi e, pentru că omul ăsta e nebun. Dacă e-n stare să se omoare, atunci e-n stare să ne omoare și pe noi. Ce-i așa de greu de înțeles?

Deodată, portiera mașinii se deschise din nou și bărbatul cel rotofei porni clătînându-se, mormăind și pufnind spre spatele

limuzinei. Ridică furtunul căzut în iarbă, revenindu-i să-și creadă ochilor, apoi își rotește încet privirea prin poiană. Era transpirat și gâfâia puternic. Măsura atent copacii din jur, lucru care îi făcu pe băieți să se lipească și mai tare de pământ. Barbatul îngheța brusc, ca și cum ar fi înțeles totul; iarba din dreptul portbagajului era ușor culcată. Se aplecă să o examineze mai îndeaproape, dar în cele din urmă se mulțumi să pună la loc bucata de furtun pe țeava de eșapament și intră repede înapoi în mașină. Părea să nu-i pese că îl urmărea cineva din spatele copacilor; tot ce dorea era pur și simplu să moară cât mai repede.

În clipa următoare, cele două capșoare se ițiră deasupra tușișului, urmărind cu atenție mișcările bărbatului. Ricky era gata să o ia la goană, însă Mark căzuse pe gânduri.

– Mark, te rog, hai să plecăm de-aici, implora Ricky. Mai era un pic și tipul ne vedea; dacă-i înarmat?

– Dacă era, nu mai încerca figura cu furtunul.

Ricky își mușcă buzele și se puse din nou pe plâns; niciodată nu reușise să-și convingă fratele de ceva.

După încă un minut de așteptare, Mark începu să se foiască.

– Mai încerc o dată și, dacă nici acum nu renunță, plecăm. Promit, OK?

Ricky aprobă fără nici o tragere de inimă. Fratele mai mare porni șerpește prin iarba înaltă; cel mic își șterse lacrimile cu degete murdare.

Cu ochii lipiți de parbriz, avocatul trăgea adânc aerul în piept, expirând apoi cât mai încet cu putință, doar-doar prețioasele gaze datatoare de moarte îi vor pătrunde în plămâni și apoi în sânge. Un pistol încărcat stătea cuminte pe scaunul de alături. După ce mai luă o înghițitură bună de whisky, bărbatul așeză cu grijă sticla pe jumătate goală lângă armă. În sfârșit, inspiră încet și adânc, pregătit să savureze gazul ucigător. Oare va muri așa, pur și simplu? Oare îl va durea? Oare i se va face rău înainte de final? Biletul și flaconul de medicamente erau așezate la vedere, lângă volan.

Bărbatul plângea și vorbea singur, așteptând ca gazele să-și facă dracului mai repede efectul, să nu mai fie nevoie de pistol. Știa că este laș, dar era foarte hotărât să meargă până la capăt, și atunci prefera adușmeatul asta și plutirea spre moarte unui revolver înfipt în gură.

Mai luă o gură, alcoolul îi arse din nou gâtulejul; da, în sfârșit, îi simțea efectul. În curând totul se va termina; bărbatul își zâmbi în oglindă, fiindcă, în sfârșit, reușise; era pe moarte și, în fond, nici nu era un laș, pentru că era nevoie de mult curaj ca să faci așa ceva!

Plângând și mormăind cuvinte fără șir, tipul destupă din nou sticla de whisky și bău cu lăcomie, alcoolul picurându-i în barbă.

Știa că nu-i va duce nimeni dorul, și, cu toate că ar fi trebuit să-l îndurereze, acest gând îl liniștea. Mama lui fusese singura ființă de pe pământ care-l iubitise, dar ea murise cu patru ani în urmă. Din prima căsătorie, terminată dezastruos, avea o fiică pe care nu o văzuse de unsprezece ani; aflase însă că fata făcea parte dintr-o sectă și că era la fel de nebună ca maică-sa.

Va fi o înmormântare modestă, doar câțiva prieteni avocați și, poate, unul sau doi judecători, toți îmbrăcați în negru și plini de morgă, în acordurile muzicii de orgă din capela aproape goală. Nimeni nu va vărsa o lacrimă. Așezați la locurile lor, avocații își vor privi din când în când cu nerăbdare ceasurile, în timp ce preotul, necunoscut, va recita grăbit versetele destinate iubiților dispăruți care în timpul vieții nu merseseră niciodată la biserică.

Va fi o chestie cât se poate de scurtă, lipsită de dantelării inutile. Biletul de lângă volan făcea cunoscut că defunctul dorise să fie incinerat.

– Hei! exclamă tipul.

În clipa în care ducea din nou la gură sticla de whisky, observă prin oglinda retrovizoare mișcarea suspectă a ierburilor.

Ricky văzu portiera deschizându-se mai înainte ca Mark să-i audă pocnetul. Bărbatul cel gras țâșni din mașină și o luă la fugă spre locul unde zărise iarba mișcându-se: era congestionat